

imidlertid, at det Ønske, som Rigsdagen her er inde paa, ikke skal udformes i Praksis paa den Maade. Man maa nemlig, naar man læser Bemærkningerne, forstaa det saaledes, at Sognefogderne i al Almindelighed har begæret en Lønforhøjelse paa 100 pCt., altsaa for alle Sognefogder, men naar vi nu skal til en Revision af Sognefogdernes Lønning, vilde det sikkert være praktisk uheldigt i mange Tilfælde at gaa den Vej. Der er sikkert ikke i lange Tider foregaaet Ændringer i de enkelte Sognefogders Lønninger, men Forholdene har jo forandret sig ret betydeligt, idet Distrikternes Indbyggertal er forøget stærkt mange Steder, f. Eks. i Stationsbyer; jeg tror derfor, det er nødvendigt, at den Opfattelse, som vistnok er gældende i Rigsdagen, ogsaa faar Udtryk gennem Forhandlingerne her, at naar man gaar med til at gennemføre dette Forslag, sker det paa den Maade, at man villigt gaar med til en Forhøjelse paa 100 pCt. baade af Minimums- og Maksimumsgrænsen, men at man indenfor den Ramme ønsker Frihed for Amsraadene til at sætte Sognefogdernes Lønninger saaledes, som man finder det rigtigt og naturligt.

Jeg vil dernæst gerne henlede Opmærksomheden paa, at foruden den faste Løn, som i mange Tilfælde er blevet forhøjet i de senere Aar, er Sognefogderne ogsaa blevet hjulpet paa anden Maade, f. Eks. ved at Amtet har givet dem delvis eller maaske helt gratis Telefon. Dette har ogsaa sin Betydning, og jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, hvorledes han ser herpaa, om han betragter Tilskuddet til Telefon som en Lønningsdel. Hvis dette er Tilfældet, vil mange, selv om de har haft en meget lav Lønning, f. Eks. 40—50 Kr., sandsynligvis ikke opnaa noget Løntillæg, ifald Amsraadet ikke interesserer sig derfor. Jeg vil derfor gerne høre Ministeren udtale sig om, hvorledes han ser paa dette Spørgsmaal.

Endelig vil jeg henstille til nærmere Overvejelse, om Tiden for Lovens Ikrafttræden ikke burde ændres. Der staar i § 3, at denne Lov træder i Kraft den 1. April 1922. Al Sandsynlighed taler imidlertid for, at Amsraadene først faar denne Sag til Behandling i deres Møder i August—September. Men efter at de har haft den til Be-

handling, vil det være nødvendigt for dem at foretage ret betydelige Arbejder i Anledning af Revisionen, og man kommer derfor let hen omkring Nytaar, før Arbejdet er færdigt fra Amsraadenes Side. Jeg vilde derfor finde det naturligt, at Lovens Ikrafttræden blev udsat til et senere Tidspunkt.

Til sidst vil jeg gerne sige et Par Ord om den af Folketingsudvalget afgivne Betænkning. Selve Betænkningen har jeg ikke noget at indvende imod, men det oplyses i den, at der er tilgaaet Udvalget forskellige Oplysninger fra Amterne gennem Justitsministeriet. Sædvanligvis plejer de Oplysninger, et Udvalg faar, jo at blive trykt som Bilag til Betænkningen. Det er imidlertid ikke sket her, og muligvis har de Vanskeligheder, vi har levet under med Hensyn til Trykkeriforhold, bidraget hertil. Men det forekommer mig, at dette høje Ting maa have Adgang til de samme Oplysninger, som har foreligget for det andet høje Ting, og af den Grund vil jeg paa et senere Tidspunkt tillade mig at foreslaa, at Sagen henvises til nærmere Prøvelse i et Udvalg. I øvrigt kan jeg i al Almindelighed give Forslaget min Tilslutning, idet jeg haaber, at der paa de Omraader, jeg har nævnt, vil fremkomme Oplysninger fra Ministeren, som vil kunne tilfredsstille mig.

Johansen: Jeg kan ligesom den ærede foregaaende Taler give Lovforslaget Tilslutning. Det er i det hele taget et Forslag, som alle Partier har kunnet samles om, som har kunnet passere det andet høje Ting uændret, og som jeg ikke kan se nogen Grund til, at vi ikke ogsaa kan vedtage, i alt Fald uden væsentlige Ændringer — saa vidt jeg kan se uden andre Ændringer end den ene, at Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden forandres. Jeg er ganske vist ikke helt sikker paa, at de Grænser, her sættes, mindst 80 og højst 400 Kr., absolut er de rette. Jeg er navnlig ikke sikker paa, at Maksimumsgrænsen i alle Tilfælde vil være passende; jeg kunde tænke mig, at der kunde være Sognefogder, som har et saa stort Arbejde, at selv 400 Kr. vil være et temmelig lille Vederlag. Det er jo saaledes, at dette Arbejde, ligesom en hel Del andet Arbejde her i Landet, nærmest er blevet udført for Ærens Skyld. Det er blevet betragtet som et Æreshverv og har antagelig af den Grund